

jitka poledňáková schelingerová

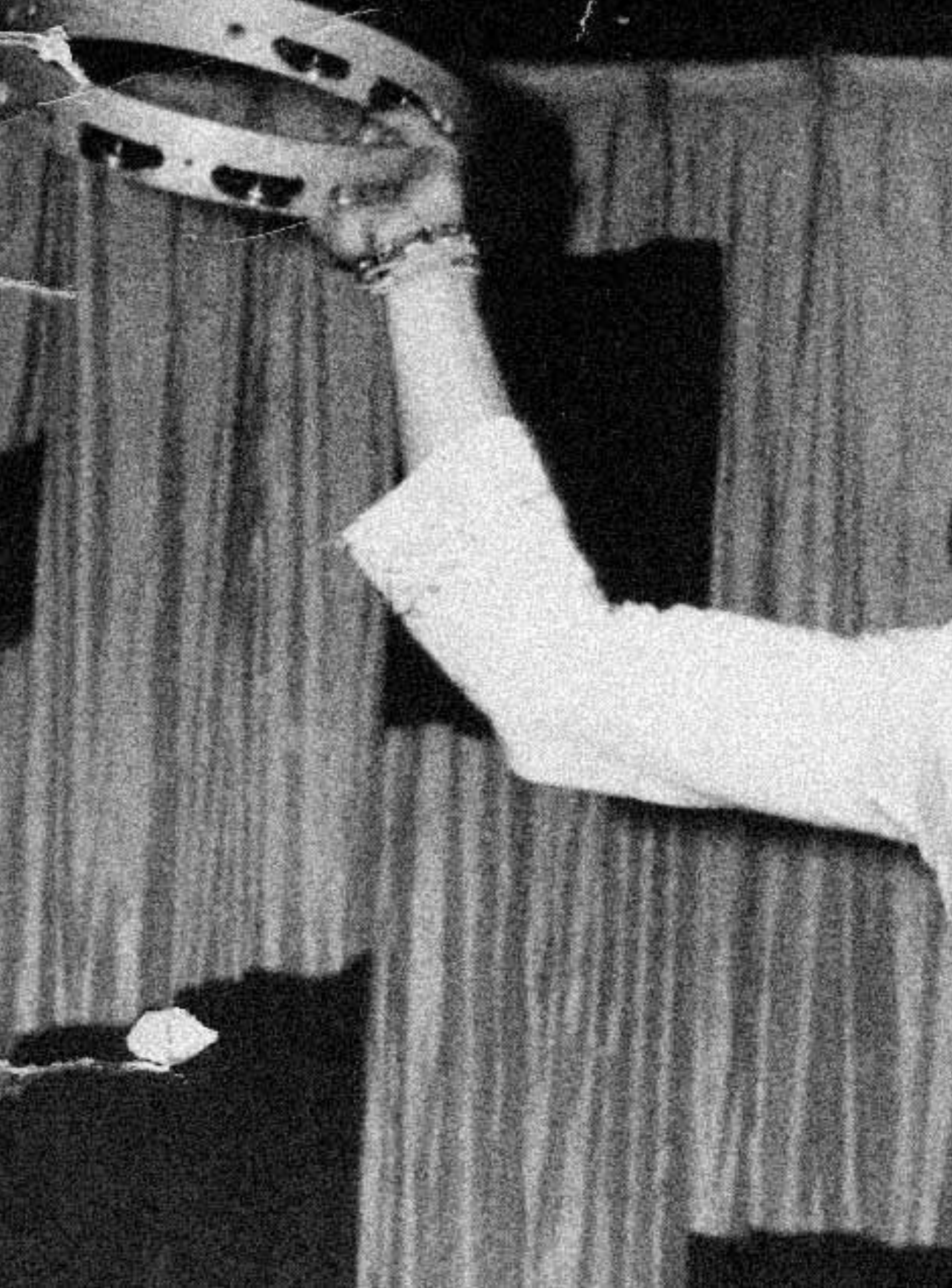
JIRKA SCHELINGER

a všichni mí krásní kluci s dlouhými vlasy

jitka poledňáková schelingerová
JIRKA SCHELINGER
a všichni mí krásní kluci s dlouhými vlasy

jitka poledňáková schelingerová

JIRKA SCHELINGER

a všichni mí krásní kluci s dlouhými vlasy

praha 2008

© Jitka Schelingerová Poledňáková, 2008

© Grafický design: Klára Kvízová, Petr Krejzek, ReDesign

Vydala Monika Vadasová-Elšíková

ISBN 978-80-902602-8-3

Všem nespoutaným holkám, které po překonaných bouřích touží po klidném přístavu, ale nakonec svou chatrnou loďku připoutají k nezvladatelným hydroplánům...

Dalo by se začít od konce. Zašla jsem o Vánocích na hřbitov k Jirkovu hrobu. Dlouho jsem tu nebyla. Hrob byl zanedbaný, opuštěný. V pravém rohu pomníku byla kdysi vyrytá tvář, teď je tu jeho barevná fotografie, přelepená tak silnou vrstvou izolepy, až se celý ztrácel v dálce.

Vedle fotografie vlálo čerstvé parte Jirkovy maminky. Od chvíle, kdy ho ztratila, žila jen pro tohle setkání a nedávno k němu dospěla.

Na hrobě ležela opadaná větvička chvojí s umělou zaprášenou kytkou. Zakrývala velkou červenofialovou louži zaschlého vosku. Jinak nic. Jedna vyhořelá svíčka.

Můj manžel a kamarád. Pak se to stalo. Stála jsem nad hlubokou černou jámou, do které ho spustili a pomalu mizel pod vrstvou hlíny.

Pojď se mnou domů, Pery. Co tam děláš?

Jednou z tebe bude hezká stará paní, říkal jsi mi, když nám bylo kolem osmadvaceti. Nepotěším tě, ale mám ještě všechny zuby a džínsy jen o dvě čísla větší než za našich časů. Blížím se k důchodu, Jirko, všechno je to spíš vertikální...

Teď už bys mohl být můj syn, ale také jsi pětinasobný dědeček...

Bylo na čase tady s tím něco udělat. Vzala jsem z auta škrabku na zamrzlá

okna a omluvila se vám, tam dole, že budu chvíli rušit. Seškrábla jsem z desky ztvrdlý vosk a prach. Koupila jsem čerstvé chvojí a pár kytek. A malou kovovou lucerničku. Vypadalo to celkem slušně.

Ale příliš delikátně proti pomníku naproti.

Hrob patřil asi nějaké světské rodině. Ta uměla se svými lidmi správně pohovořit.

Příteli, nezávid' bratru svému, odpočívá tu svobodný a bezpečný, konečně věčnosti náležející.

Všech dobrých věcí přírody došel se svrchovanu radostí a pokojem a užívá jich v plné blaženosti.

Proto oplakávati šťastného bylo by závistí a litovati mrtvého pošetilostí...

Na hrobě bylo snad třicet ozdobných luceren z plastu a plápolající svíčky masivních rozměrů, barevné obrázky a vzkazy, třpytivé řetězy a koule z falešného zlata, umělohmotný betlém posazený do záplavy červených látkových vánočních hvězd, nenápadně zastrčená lahvička becherovky. A celý hrob obehnaný blikajícími elektrickými žárovkami jako v Rio de Janeiru dával tušit někde vzadu za pomníčkem agregát.

Měla jsem dobrý pocit, nejsi ve špatné společnosti.

Můžu sem teď chodit, vysedávat tu a něco vyprávět. Možná to bude zajímat i tvé sousedy.

Třeba o Deep Purple v Holešovicích, Joe Cockerovi ve Vysočanech nebo o Rolling Stones na Strahově. Říkali jsme tehdy, že bychom dali pět let života za to, vidět je na vlastní oči. Zatím jsem si nemusela krátit život, stála jsem od nich pár metrů.

Určitě nevíš, že v televizi už není každou půlnoc československá hymna, jen česká, jen půlka. Československo neexistuje. Konal se také největší přesun majetku od doby Bílé hory zvaný privatizace a restituce a stále ještě neskončil - Bílá hora, a.s. Můžu vyprávět o mobilech, internetu, CD a DVD, o plazmových televizích, o McDonaldu a KFC na každém rohu, o jízdách po Evropě bez pasů a víz a že Máňu teď hodně bolí kolena. A marně bys sháněl novou vinylovou desku, už dávno se nedělají.

Přestože tě denně slyším v rádiu a každé dítě zná tvoje písničky, o tomhle nevíš nic.

Když někdy začnu ztrácet zemi pod nohama, mám radost, že se mi zase

„Do Broumova přijeli rockeři!“

podarí vzlétnout. Cítím vůni uplynulých chvil, a když na ně pomyslím, tají se mi dech.

Nejde zabránit, aby události, které jsem jednou prožila, nebyly událostmi navždy minulými. Nic se neopakuje a ani nemůže. Za stejných podmínek, ve stejné podobě. Někdy vypadá minulý čas jako nepřekročitelná pláň, jako vysoká zeď. Člověk by byl málem v pokušení pokládat jej za něco navždy ztraceného. To by ale bylo k zešílení! Nic nikdy není ztracené, to, co je a bude, je organicky spojené s tím, co bylo. Nic není posazené v nehybném čase, ten se nikdy nezastavil pro nikoho z nás.

Dětství uplynulo nenávratně a dítětem už nikdy nebudu. Přesto ho mám pořád s sebou, je stejně přede mnou jako za mnou.

To mě nadnáší... Ale jen na chvíli.

Při zemi mě, bohužel, drží marné přemýšlení o tom, co jsem dělala včera a co musím udělat zítra. Vlahý květnový podvečer už mi nic moc neříká a připálený hrnec s přetékajícím mlékem na plotně utvrzuje v tom, že lepší už to nebude.

Zítra ho vyhodím do popelnice a pozítří ho budu hledat.

A všechny kolem sebe podezírat, že mi ho schovali.

Byla by ale škoda, dokud to ještě jde a s ohledem na drásající opuštěnost tvého hrobu, nezastavit ten čas alespoň takhle...

Bydleli jsme na Letné v Letohradské ulici u Technického muzea. Máma v domácnosti, starala se nejen o tátu, o mě a mého staršího bratra, ale také o tátovy rodiče, kteří byli hodně staří. Bydleli v Holešovicích. A když onemocněla některá z jejích pěti sester, postarala se také o ni, když nebyly zrovna rozhádané. Táta byl světoběžník a správně rozdělil úlohy v rodině. Povoláním byl barman, pracoval po nocích, znal několik světových jazyků a složení všech alkoholických i nealkoholických nápojů a přísad, jako chemik. Od patnácti putoval po světě, a když skončil studia na švýcarské hotelové škole, dlouho praktikoval v různých gastronomických zařízeních, než se dostal do fraku. Byl převážně ve Francii. Veselé exkurze do francouzských palíren a vinných sklepů se sudy ceněných vín a koňaků patřily také k jeho výučnímu listu. Když se naučil všechno, co

potřeboval, vrátil se domů a založil rodinu. Já jsem se narodila, když mu bylo čtyřicet dva let.

Pro svůj láskyplný vztah k alkoholu, který nepil, a k lidem, kteří jeho umění dovedli ocenit, se stal šlechticem mezi barmany a byl pasován na rytíře bar-manským pasem číslo sedm panem Rudolfem Slavíkem.

Otec byl diplomat, který obratně manipuloval se šejkrem i s lidmi na druhé straně baru. Diskrétní a rezervovaný, když naslouchal a radil v různých situacích. Své unavené klienty snášel s trpělivostí a s pochopením. Cítil odpovědnost za jejich eventuální indispozici. Nesnášel jen opilé ženy.

Vždy elegantní, pohyboval se za barem s lehkostí tanečního mistra a svým vypulírovaným vzhledem připomínal chirurga na operačním sále. Jediné, co se mu dalo vytknout, byly zahnědlé prsty na levé ruce od nadměrného kouření cigaret bez filtru. Jeanu Gabinovi to také nikdo nevyčítal, otec mu byl hodně podobný.

K politice se doma nevyjadřoval. Přestože jeho nejoblíbenější četbou byl atlas, cestopisné knihy a silniční mapy, národy rozdělával jen na dva druhy: na, ty, které si uměly poradit s alkoholem, a na ostatní. Přes den spal, v noci pracoval. Doma jsme ho znali jen v pyžamu. Byl to náš táta v pantoflích, nejraději kouřil startky a jedl knedlíky s omáčkou lžící. Nesnášel brambory a králíky. To jedli celou válku, říkával. Když jsem ho viděla za barem v akci, byla jsem už dospělá. Byl to jiný, cizí člověk. Myslím, že mi ze začátku vykal, než si uvědomil, že jsem jeho dcera. K nedělnímu obědu si dal obvykle skle-nici piva, a když vypil dvě, namazal se.

Přesto se nám ke konci svého života přiznal, že vypil každou noc za barem láhev vodky, aby vydržel naslouchat.

Spal v jídelně, která byla nejfrekventovanější místností našeho třípoko-jového bytu. Byla blízko kuchyně a táta potřebovat vědět, co se doma děje, když spí.

Někdy jsme okolo něho prošli ráno trochu hlučněji a on pootevřel jedno oko. To znamenalo, že by se mohl úplně probudit.

Dávali jsme pozor. Ne že bychom se báli. Cítili jsme k němu respekt.

Když jsme měli nějaké trable, okamžitě to poznal. A když původ našich trablů nebyl ve známkách horších než trojka, v poznámce od učitele nebo v naší domovnici, vytáhl číšnickou šrajtofli a řekl nám: Potřebujete asi nějakou kačku, co, děti?!

Jen pár dní poté, co zemřel veliký učitel národů a Sovětského svazu a celého lidstva, náš vzor a bratr J. V. Stalin, zabalil to i další učitel, soudruh Klement Gottwald. Jeho nástupce Antonín Zápotocký udělal hned jedno z prvních drastických opatření, měnovou reformu, přestože svůj národ ujišťoval, že nic takového rozhodně dělat nebude. Našemu tátovi, stejně jako mnoha jiným, reforma zkrížila plány. Prodal těsně předtím chatu na Jarově a už měl pozemek na stavbu jiné, na Benešovsku. Chatu pak musel postavit sám a není těžké si představit, když nic podobného v životě nedělal a nebyl domácí kutil, jak chata vypadala. Tohle soudruhu Zápotockému nikdy neopustím!

Otec také rád pořizoval nově vynalezené věci. Často střídal motorky a automobily, měl rád všechno technicky vylepšené.

Velkou novinkou byl třeba elektrický holicí strojek a tranzistorové rádio. Nebo zářivka na stropě místo lustru. O ruské zboží nestál – kromě konzerv Chatka, ruského kaviáru a vodky. To bylo asi všechno. Jeho oblíbená značka byla Philips. Auta vyrobená ve Francii, jeho milované zemi.

Matka, která nad technickým pokrokem neprojevovala žádné nadšení, nedostala nic. Prala na valše ve společné prádelně v pátém patře našeho domu, dlouho jsme neměli plynový sporák ani topení na plyn. Uhlí se nosilo ze sklepa i v létě, protože se vařilo na mohutném okachlíkovaném sporáku, který každý den brzy ráno burácel pod zapařeným obličejem naší zlaté mámy. V sobotu se zatápělo v koupelně v lázeňském kotli a všichni se šli vykoupat. Od nejčistšího k nejspinavějšímu, naposled šel můj bratr, nebo do jistého věku my dva společně. Táta se koupal v hotelu, kde pracoval.

Lednici jsme neměli, potraviny máma skladovala v koupelně, v regálu nad vanou. Ta byla až do soboty nejstudenějším místem bytu. Regál plný konzerv, velkých sklenic s naloženými vejci ve vodním skle, na zemi pekáček s husím sádlem a játry, miska s máslem ponořeným ve vodě, brambory a další potraviny.

Mouku a cukr měla máma ve špajzu za kuchyní. Tam byly také naše hračky, třeba loutkové divadlo a vláčky Märklin.

Telefon jsme nepotřebovali. Když jsme byli nemocní, máma běžela za roh za rodinným doktorem, který hned přišel. Většinou jsme měli spálu, spalničky, plané neštovice nebo průjmy. Do nemocnice nás nikdy neposílal. Možná se spálou, ale když jsem ji dostala před Vánoce, nechal mě doma. To by mi neudělal!

Rodiče neměli potřebu telefonovat. Všechno si řekli ráno, když táta přišel z práce a máma mu dělala snídani. Důležité informace proudily mezi snídání a rozestýláním postele v jídelně. Když byly příznivé, odešli jsme do školy a táta ulehl. Když nebyly, počkal si na nás. Někdy jsme byli vyvoláni z ulice.

Ani my jsme telefon nepotřebovali. Byli jsme neustále na ulici, jako všichni, nebylo komu telefonovat.

Večer, když jsem někdy zjistila, že nemám úkol, stačilo vyběhnout pár pater nahoru, měla jsem v domě dva spolužáky a Máňu, nebo zatahat za provázek našeho kelímkového telefonu, nataženého do protějšího domu ke spolužačce Hance. Večer byla u kelímků pohotovost.

Nejvíce rozvířila náš zaběhnutý pouliční život televize. Táta ji koupil hned, když se objevila na trhu. Byla to velká dřevěná bedna s pěti knoflíky a malou obrazovkou na levé straně. Na pravé byla zelená stupnice na ladění rádia. Vysílalo se živě, jen pár hodin denně. Bylo to úchvatné, i když tam byly jen koncerty vážné hudby a pro nás, děti, nezajímavý doktor Pixa. Když později začala televize vysílat víc pro děti, ulice se mírně vyprázdnily. Spolužáci se nahnuli ke všem obrazovkám, které byly k dispozici.

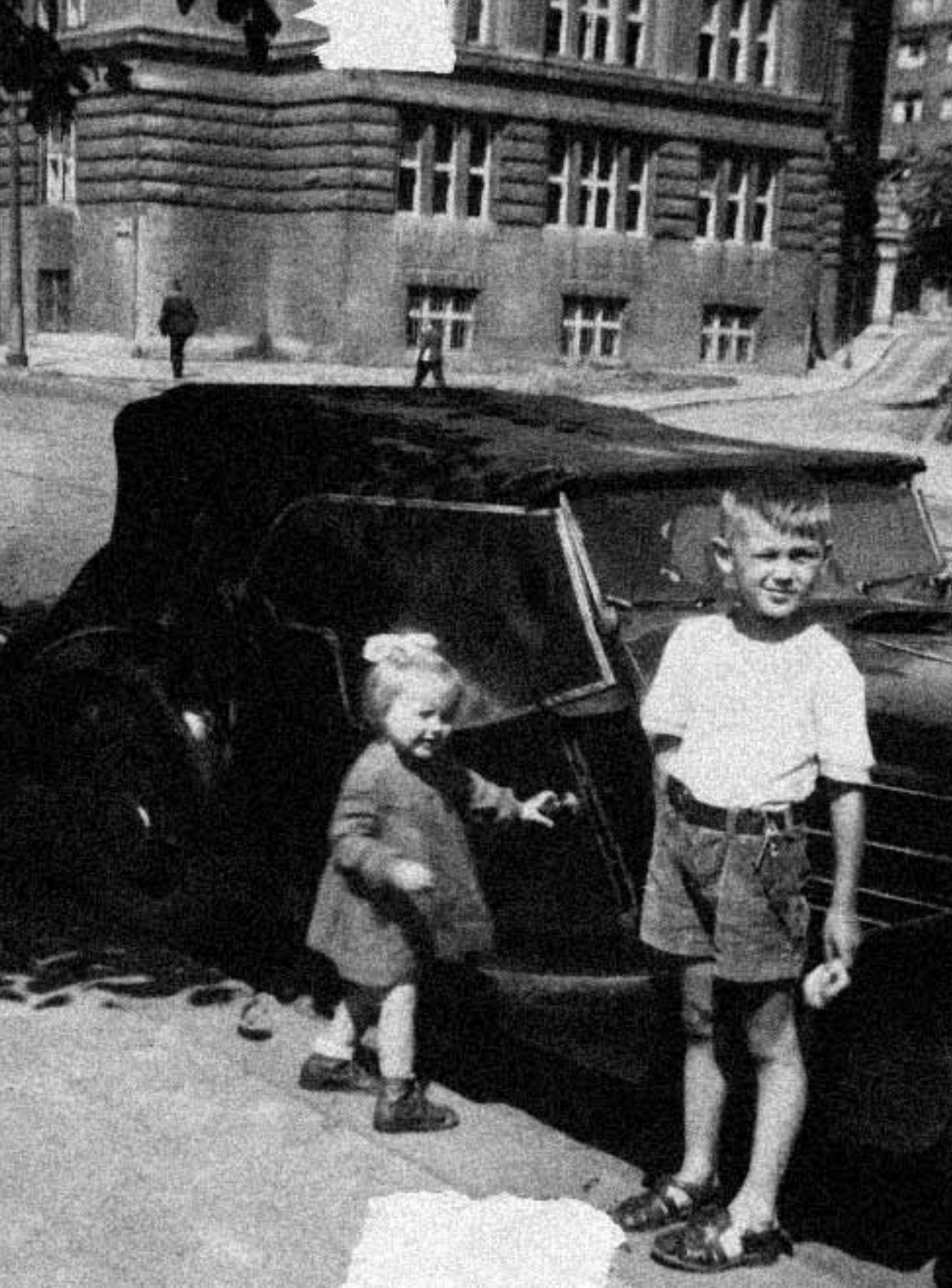
Náš táta si televizi postupně vylepšoval. Přinesl velkou dutou lupu, která se plnila destilovanou vodou. Pak se upevnila na malou kovovou kolejničku před obrazovku. Měli jsme větší obraz, ale když táta neměl čas vodu vyměnit, doktor Pixa a všichni ostatní se ztráceli v mlze. Větší obraz také vyžadoval sedět před lupou v řadě za sebou, ze strany byl obraz zkreslený a sledování ztrácelo smysl.

Dalším vylepšením byla malá barevná skleněná destička. Podélně se na ní prolínaly čtyři barvy: hnědá, zelená, oranžová a modrá. Destička se upevnila těsně k obrazovce a začalo to být hodně zajímavé. Krajiny ještě ušly, ale hlasatelé a herci nás vždycky pobavili.

Televizi měl táta na stolku před otopanem, kde spával. Probouzel se před odpoledním vysíláním jako na povel.

To už ale u něj v posteli sedělo pár lidí z ulice. Čekali, všichni společensky oblečení, až to začne. Na televizi se nechodilo v teplákách a bez buchety nebo obložených chlebíčků.

My děti jsme seděly až u lupy, za námi v dálce vykukovala tátova noční čepička a vedle ní šedý drdůlek paní doktorové Junkové, obehnaný sítkou s pravými perlami.

Za čepičkou na židlích sedělo pár sousedů, kteří zablokovali vchod do jídelny a tátovu jedinou únikovou cestu na záchod nebo jinam. Máma vařila kafe z melty a nabízela divákům svoje buchty s mákem, tvarohem nebo švestkovými povidly. Občas přiložila vedle v kuchyni pár lopatek uhlí a mocně zarachotila roštem. Přitom probrala se sousedkami, které byly v posteli nalepené na našeho tátu, nové události z okolí a ověřené recepty. Na kamnech bublalala voda na nádobí, vařila se pomalu večere a pára z kuchyně halila mocný kulturní zážitek do našedlého oparu.

Návštěvy sousedů byly pravidelné a samozřejmé. Trvalo několik měsíců, než si někdo další koupil televizi a lidé se rozptýlili do jiných domácností. Táta nikdy neřekl: Chci se vyspat, nechci je tady...

Vánoce voněly obývacím pokojem, ve kterém se na Štědrý den ráno začalo topit v kachlových kamnech. V tomto pokoji jsme nežili. Byl vyhrazen vzácným návštěvám, Štědrému večeru a našim nemocem. Byl to karanténní pokoj.

Voněl neobydlenou čistotou, naškrobenými dečkami a záclonami a o Vánocích přibýly ještě vůně jehličí, vanilkových rohlíčků, františků a prskavek. Ale hlavně vůně přehřáté promítačky a bílého plátna na zdi. Jednou v roce jsme zhlédli pár grotesek s Chaplinem, Frigem, Laurelem a Hardym, Haroldem Lloydem nebo s bratry Marxovými. Táta bral opatrně filmy z kovových krabiček s krásnými nálepkami Pathé. Od stejné firmy měl také malou devítimilimetrovou kameru a natočil, sestříhal a slepil naše první kroky na téhle zemi, narozeniny, dorty, svíčky, pády a chůze, hry, výlety, tety i strýce, kterých jsme měli hodně.

Olej čerstvě promazaných součástek promítačky a lepidlo, kterým táta za chodu lepil přetržený film, mocně přebíjely vůni našeho stromečku a vánočního cukroví. Odvíjející se film tiše šuměl a my jsme věděli, kde ten tichý šum přerušíme bouřlivým smíchem. Znali jsme všechny grotesky nazpaměť.

Možná ty vánoční projekce měly zásadní vliv na volbu mého budoucího povolání.

Pokud jde o naše pouliční hry, nestačilo by deset prstů na rukou na jejich vyjmenování: polévka se vaří, na sochy, Praha - Berlín - Varšava (Závod míru), chodí pešek okolo, král vysílá svoje vojsko, cukr, káva, limonáda nebo čokoláda, prasečí hody, krvavé koleno, pan Čáp ztratil čepičku, na četníky a na lupiče, škatule, škatule, krámky, okénka, Honzo, vstávej, na pitomce, na

schovávanou, panák, zajíček v své jamce atd. Můj bratr vzpomíná hlavně na kuličky: „Nutno se zmíniti o důležitosti cínových kuliček, popřípadě olověnek, vyprošených na dvorech posledních soukromníků pracujících s kuličkovými ložisky. Známým letenským zdrojem byla například dílna pana Vaněčka v Letohradské ulici. Vcelku dobrého ocenění se dostávalo skleněnkám a tzv. mramorkám. Hloubení důlků v jarní hlíně byl slavnostní obřad. Existovaly také různé druhy švindlování. Přestupy při házení, zašlapávání kuliček, nenápadné odsunutí kuliček od důlků, kladení přírodních překážek do cesty, nebo naopak, jejich odstraňování, šoupání tahavými pohyby místo místo cvrnkání, apod.

Hliněných kuliček bylo tenkrát po měně sto za korunu. Přes jejich láci se našli jedinci, kteří se pokoušeli propašovat do hry i různé typy korálků. Opovrhovalo se jimi všeobecně, v dětském světě byly naprosto bezcenné.

Poměr větších cíněnek k obyčejným hliněnkám podléhal různým výkyvům v závislosti na okamžité štědrosti a možnostech pana Vaněčka a jiných mecenášů, v průměru se však pohyboval kolem 10 : 1, kurz skleněnek již zapomenut.“

V závěru svých vzpomínek na dětské hry můj bratr slibuje ještě pokračování – pojednání o největších odpůrcích dětských her, pražských domovnicích.

Pro mne je to téma tak nechutné, že bych hodně váhala, jestli bych z toho pojednání chtěla citovat.

Naše domovnice byla zatvrzelým původcem všech mých výprasků. Později se jejich původ začal větvit, ale žádný stěžovatel nečíhal na naše prohřešky tak úlisně a žádný neměl tak obrovské růžové bombardáky.

Sama jsem chodila nakupovat už ve třech letech. Dostala jsem do jedné ruky síťovku nebo bandasku na mléko a do druhé mi máma sevřela drobné. Šla jsem jen pár kroků za roh.

Nejraději jsem nakupovala vajíčka, protože tvář prodavačky, která je prosvěcovala na kovovém stojánku, vypadala jako duch.

Máslo krájela z velkého kusu a cukr tam byl v homolích.

Jednou jsem šla pro droždí. Spěchalo to, máma zadělávala na koláče. Dostala jsem deset haléřů a pokyn, ať si pospíším.

Před naším domem stála malá holčička, kterou jsem ještě nikdy neviděla.

„O tobě ještě uslyšíme!“
Táta s bratrem Viktorem

Pojď se mnou, řekla jsem jí a vzala ji za ruku.

Kývla a pevně se mě chytila. Jmenovala se Máňa a právě se přistěhovali do našeho domu. Pak jsme spolu chodily i do třídy a dodnes se denně vídáme nebo si telefonujeme.

O kousek dál byl koloniál. Tam jsme s Máňou chodily na sušené ovoce. U vchodu stály jutové pytle s podivnými černými razítky, na konci ohrnuté, vykukovaly z nich dřevěné lopatky. Pytle voněly sušenými meruňkami, jablečnými křížalami, švestkami, hruškami a slazenou pomerančovou kůrou. Bylo samozřejmostí, že jsme si mohly hrstičku nabrat.

O kousek dál stál krámeček, který byl stejně zajímavý, možná ještě lepší. Ve skleněných nádobách s ozdobným poklopem se skleněnou bambulí tam měli spoustu bonbonů: fialky, špalíky s barevnými kytičkami v koncích, maliny a další. Měli také šumáky zvané TIKI. Červenobílé nebo žlutobílé melírované kostičky – jedna sladká, druhá hodně kyselá. Olizovaly se tak dlouho, dokud nebyl jazyk sedřen do krve. Hojil se pak mejdlíčkem, které mělo nahořklou chuť a svůj název nezapřelo.

Kuřata a jinou drůbež máma škubala doma, kupovala se i s peřím. Moc vábně to doma nevonělo, když se drůbež spařovala ve vařící vodě a pak se ještě nad plamenem opalovala zbylá brka. Maso mělo tenkrát výraznou chuť svého druhu.

O čerstvých pomerančích, mandarinkách, banánech nebo burských oříšcích jsme si mohli během roku nechat jen zdát. O Vánocích se dalo pár věcí koupit po několikahodinovém stání ve frontě. Doma se pak ovoce vydávalo tak šetrně, že celé seschlo a už nám vůbec nechutnalo.

Když se začal táta lopotit na stavbě naší chaty, ostatní už měli postaveno. Nové projekty socialistického realismu: ruzyňskou věznicí, Vysokou školu politickou ve Vokovicích, Letenský tunel s protiatomovými kryty pro elitu národa, hotel Jaltu, International v Dejvicích, ale také byla v Letenských sadech postavena vyhlídková restaurace Expo 58, a tak ti, kteří nebyli v Bruselu, mohli nabýt dojmu, že ještě není tak zle.

Stalinův pomník na Letenské pláni jsme měli možnost prohlédnout si hodně zblízka, ještě před jeho dokončením. Z očí do očí.

Naše ulice byla dlouhou dobu zaslepená, říkalo se tu Baraba, a mezi obrovskými kameny jsme s Máňou objevily hlavu velkého generalissima. Obličej jsem několikrát oblezla. Hlavu šlo zdolat celkem snadno. Stačilo dostat se

na jeho obrovský knír, přes nos na huňaté obočí – a člověk seděl na vrcholu jako na Nanga Parbatu.

Žádná pasivní zábava neexistovala. Znalý jsme podrobně všechny domy, nájemníky i dvorky v okolí. Dveře všech domů byly celý den dokořán, zavíraly se jen na noc, po dvaadvacáté hodině.

Máma vykoukla přes den z okna v prvním patře a volala na nás: Na oběd, na svačinu, na večeri, pojdte se převlíct, pojdte domů, je bouřka, mrzne, leje, vemte si čepice, chce s vámi mluvit váš otec a tak podobně...

Když odvezli veliké kameny a poskládali z nich na pláni „Frontu na maso“, začaly jsme s Máňou podnikat výlety mimo dovolenou zónu našeho pohybu.

Bylo nám teprve šest, když jsme poprvé vyšly z našeho rajonu. Prošly jsme Stromovku a přes Malou říčku jsme zamířily k Suchdolu. Máňa mi chtěla ukázat, odkud se přistěhovala. Měly jsme kočárky na panenky, občas jsme si na ně sedly, když nás bolely nohy. Došly jsme až ke staré sladovně, kde ještě bydlela její babička. Dovnitř jsme nešly, babička by žalovala. Zpátky před náš dům jsme se vrátily v momentě, kdy máma vykoukla z okna a sháněla mě na svačinu. Netušila, že máme s Máňou za sebou kilometry chůze a kočárky plné vylouděných bonbonů, kamínků, klacíků, listů a šneků, které jsme cestou našly.

Nepamatuji si, že by nám hrozilo nějaké nebezpečí. Na silnicích moc automobilů nejezdilo, a pokud se nějaký objevil, sunul se tak pomalu, že mohl v pohodě zabrzdit.

A když nás cestou obtěžoval nějaký starostlivý šťoural s dotazem „neztratily jste se náhodou, holčičky“, ujistily jsme ho, že ne, že na nás tatínek tááámhle čeká...

Hodiny jsme moc neznaly, ale do setmění jsme byly doma. Když začínali rozsvěcovat plynové lampy na ulicích dlouhým hákem, to už by nás mohl sebrat čert.

Do školy jsme chodily Letohradskou ulicí dolů, pěkně z kopce. Zpátky nahoru jsme jezdily „za vozem“. Počkaly jsme před školou, až se objeví poštovní vůz, a kuň, který ho táhl, začal nabírat dech před dlouhým stoupáním. Naskočily jsme za vůz společně s dalšími spolužáky a ti, kteří se na stupátko už nevešli, žalovali pošťákoví dopředu: Za vozem, za vozem!

A ten, aby se neřeklo, lehce švihl bičem dozadu, ale jel dál. Jednou ale švihl

Sjezd pražských kavárníků v Paříži, kolem roku 1928,
děda v první řadě druhý zprava, babička vedle něj

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.